

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Панагюрище, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАНАГЮРИЩЕ в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Г. Татарева Кръстева

при участието на секретаря Нонка Цв. Стоянова
като разгледа докладваното от Магдалена Г. Татарева Кръстева Гражданско дело № 20215230100447 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 45 ЗЗД

Подадена е искова молба от И. С. А. срещу С. М. Т., с който е предявен осъдителни иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 800 лв. - представляващи неимуществени вреди – болки и страдания причинени от телесна повреда причинени на 08.08.2020г., ведно със законната лихва от дата на увреждането - 08.08.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че ищецът И. А., работи като ***** в РУ-Панагюрище към ОДМВР-Пазарджик. Твърди се, че на 08.08.2020г. бил дежурен с ***** И. Х, когато около 19:00 часа им било разпоредено да посетят скандал в град Панагюрище на ул. ***** № 19. Там - на улицата пред адреса, установили, че ответникът С. Т. е във видимо нетрезво състояние и демонстрира арогантно, нагло и агресивно поведение - удря, крещейки псува и обижда родителите си М и Т Т.. При пристигането си ищецът се приближил до ответника и направил опит да говори с него. Бил с отпуснати до тялото ръце, когато С. Т. рязко се обърнал с лице към него и му нанесъл с все сила удар с юмрука на дясната ръка отдолу нагоре по лявата част на долната челюст. Последвал опит за втори удар, пак с юмрука на дясната ръка отдолу нагоре, който ищецът успял да блокира. Това дало възможност на ищеца и колегата му Х да поставят белезници на ответника и да го задържат в помещението за задържани лица в РУ-Панагюрище при ОДМВР- Пазарджик. В исковата молба се сочи, че при понасянето на юмручния удар ищецът почувствал остра болка в долната челюст, последвано от световъртеж и силно главоболие, поради което потърсил медицинска помощ в Спешно отделение на УМБАП Уни Хоспитал-Панагюрище. Видно от приложения Лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 009842/08.08.2020г., там му е извършено рентгеново изследване и е поставена диагноза „Повърхностна травми на главата с неуточнена локализация. Хиперемия и оточност в областта на лявата част на мандибулата.". Соци се, че отокът на челюстта не спадал, а главоболието и болките в челюстта и зъбите не стихвали, въпреки приемането на обезболяващи медикаменти.

Това го принудило да посети личния си лекар, който му препоръчал обезболяващи и го насочил за преглед при хирург. На 10.08.2020г. ищецът е прегледан и освидетелстван от д-р В М - хирург, който документирал установеното физическо състояние на А. в приложеното Медицинско свидетелство за пред съда № 13/10.08.2020г.: „Обективно: Оток в областта на лява челюст с размери 2см-3см. “. Твърди се, че по случая е образувано ДП № 163/2020г. по описа на РУ- Панагюрище при ОДМВР-Пазарджик, което приключило с постигнато споразумение по НОХД №53/2021г. по описа на Районен съд – Панагюрище. Моли за уважаване на исковите претенции.

В законоустановения срок ответникът е подал отговор на исковата молба, в който се излага, че по време на задържане на ответника същият не е нанасял удар в областта на долната челюст на ищеца, който да е довел до твърдяното в исковата молба увреждане. Сочи се, че същата вечер след задържането И Т. – брат на ответника е видял ищеца, разговарял е с него и установил, че И. А. няма оток, нито се е оплаквал да е изпитвал болки и страдания. Сочи се, че към момента на задържане на ответника ищецът и неговия колега са упражнили неправомерна сила срещу С. Т., като същата е предизвикала инстинктивна реакция от негова страна, което е възможно да е довело до някакво увреждане на ищеца. Сочи се, че тази неправомерна сила представлява противоправно поведение, което е довело до увреждания за самия ответник, като същата е довела до съпричиняване по отношение причинените вреди.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Районен съд-Панагюрище е сезиран с кумулативно обективно съединени искове с правно основание чл. 45 ЗЗД, с които се иска да се осъди ответникът да заплати на ищеца обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди настъпили от непозволено увреждане от 08.08.2020 г., ведно със законната лихва от дата на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

С влязло в сила Споразумение от 02.03.2021 г. по НОХД № 53/2021 г. по описа на Районен съд - Панагюрище ответникът С. М. Т. е признат за виновен, за това, че на 08.08.2020 г. в гр. Панагюрище е причинил на ***** И. С. А. – полицейски орган назначен на длъжност ***** Първа степен в група „Охранителна полиция“ към РУ Панагюрище към ОДМВР Пазарджик, лека телесна повреда- оток в областта на долната челюстна ляво, довело до причиняване на болка и страдание без разстройство на здравето, при изпълнение на службата му по охрана на обществения ред- престъпление по чл. 131, ал. 2, предл. 4, т. 4 във вр. с чл. 120, ал. 2 от НК, за което му е наложено наказание.

По делото са приложени и приобщени материалите по НОХД № 53/2021 г. по описа на Районен съд -Панагюрище.

Като писмено доказателство е приета съдебно-медицинска експертиза изготвена по ДП № 159/2020 г. по описа на РУ Панагюрище, в която са описани нараняванията на И. А..

По делото е допусната съдебномедицинска експертиза изготвена от д-р М.- съдебен лекар, от която се установява, че пострадалият е получил следните увреждания: контузия на главата в областта на долната челюст в ляво, проявена с хиперемия и травматичен оток с размери 2-3 см. Посочено е, че описаното увреждане е резултат от единичен удар с твърд тъп предмет, без изразени неравности по контактната повърхност (юмрук) и стои в пряка и непосредствена причинно следствена връзка с процесния инцидент. Уточнено е, че при

обичаен ход на оздравителния процес описаните травматични увреждания отзвучават без да оставя трайни последици за здравето за около 5-6 дни. Сочи се, че след получаване на увреждането, С. е изпитал болка в областта на главата, особено в мястото на удара, засилваща се при говорене и дъвчене. В първите дни след травмата при необходимост е уместен приемът на болкоуспокояващи, като с времето болката е намаляла и изчезнала след около 5-6 дни. Ценена съобразно правилата на чл. 202 ГПК съдът дава вяра на заключението на вещото лице, доколкото същото е обективно, компетентно изготвено и с него са дадени обосновани и пълни отговори на всички задачи поставени по делото.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите Х и И Т. – брат на ответника. От показанията на свидетеля Х се установява, че на процесния ден 08.08.2020г. е бил дежурен с ищеца А., като след удара от страна на Т. А. изпитвал болка. Заявява, че ищецът се оплаквал, че изпитва болка следващите няколко дни. Посочва, че не е имало кървене. При разпита си свидетел Т. дава информация по отношение арестуването на ответника Т. и случилото след това с ответника, като неговите показания са неотносими към предмета на доказване в настоящото производство, поради което не следва да се обсъждат. Ценени съобразно правилата на чл. 172 ГПК съдът дава вяра на показанията и свидетеля Х, тъй като същите са последователни, житейски логични и се подкрепят от останалия по делото доказателствен материал – приетата съдено-медицинска експертиза.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът направи следните изводи от правна страна:

За да бъде осъществен фактическият състав на непозволеното увреждане по [чл. 45 от ЗЗД](#) в тежест на ищеца е да установи следните факти: че ответникът е осъществил противоправно действие; че от същото са настъпили вреди за ищеца; причинна връзка между деянието и настъпилите вреди, които следва да са пряка и непосредствена последица от деянието.

Разпоредбата на чл. 300 ГПК, която е императивна правна норма, предвижда, че влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, като споразумението постигнато по наказателно дело има значене на влязла в сила присъда. Съдебната практика приема, че всички факти, които присъства в изпълнителното деяние като действие, относимо към конкретен юридически факт, следва да бъдат приети като вече разрешени за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от присъдата. Предмет на изследване в наказателното дело е поведението на увредителя, затова преценката за извършеното от него е задължителна за гражданския съд, а поведението на пострадалия не е предмет на присъдата, освен, ако съпричиняването не представлява елемент от състава на престъплението, и не е било предмет на изследване в наказателното производство по конкретното дело. В случаите когато присъдата се основава на извършено престъпление- причиняване на телесно повреда, то наказателния съд е разгледал и въпросът за това дали телесната повреда е причинена в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с насилие, с тежка обида, с клевета или с друго противозаконно действие (извършено от пострадалия), от което са настъпили или е било възможно да настъпят тежки последици за виновния или негови близки, доколкото съобразно разпоредбата на чл. 132 НК поведението на пострадалия е съставомерен белег – представлява елемент от състава на престъплението респ. представлява правнорелевантен факт изследван от наказателния съд и решен от него, който е задължителен за гражданския съд. В конкретния случай,

както прокурора, така и наказателния съд са приели, че по отношение извършеното от ответника Т. не намира приложение разпоредбата на чл. 132 НК, то не е налице противоправно деяние извършено от пострадалия, което да води до повдигане на обвинение и осъждане на по-леко наказание. Ето защо не следва да се разглеждат възраженията направени от ответника, че процесните вреди не са причинени от ответника Т, както и възражението, че същите са причинени от ответника вследствие поведението на ищеца, тъй като и двете възражения са съставомерни факти разгледани и решени от наказателния съд, с чийто последици от акта е обвързан настоящия съдебен състав. В настоящето производство спорен е единствено размерът на претенцията за обезщетяване на неимуществените вреди изразяващи се в търпени болки и страдания.

Дължимото обезщетение по смисъла на разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, се определя от съда по справедливост. С Постановление № 4 от 23.12.1968г. на Пленума на ВС са дадени указания на съдилищата при определяне на размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди от деликт да вземат предвид обстоятелствата, при които е извършено увреждането. Изяснено е, че понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно, то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Посочени са примерно обстоятелствата, които могат да бъдат релевантни, като на обезщетяване подлежат неимуществените вреди, които са в пряка причинна връзка с увреждането като размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди според законовия критерий за справедливост се определя според вида и тежестта на причинените телесни и психични травми. Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди трябва да е съобразен с обществения критерий за справедливост. Неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение от съда. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този аспект справедливостта по смисъла на чл. 52 ЗЗД се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. Удовлетворяването на изискването за справедливост по чл. 52 ЗЗД налага при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди да се отчита и обществено - икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането. Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди, които могат, и поначало са различни във всеки отделен случай, тъй като част от гореизброените критерии и обстоятелства, релевантни за определяне размера на дължимото обезщетение, могат да са подобни или дори еднакви (по вид или в количествено измерение) при съпоставка на отделни случаи, но изключително рядко те могат да са идентични изцяло. В същия смисъл е и застъпената в множество съдебни актове на ВКС, постановени по реда на чл.290 ГПК (Решение № 93/23.06.2011г. по т.д. № 566/2010г. на ВКС, II т.о., Решение № 111/01.07.2011г. по т.д. № 676/2010г. на ВКС, II т.о, Решение № 104/25.07.2014г. по т.д. № 2998/2013г. на ВКС, I т.о., , Решение № 223 от 27.12.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1839/2016 г., III г. о., ГК, Решение № 100 от 12.04.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3834/2016 г., IV г. о.и др.).

В тази връзка съдът съобрази, че сочените неимуществени вреди са причинени от деяние, явяващо се и противоправно. Както бе посочено по-горе, в настоящото производство спорен е единствено размерът на претенцията за неимуществените вреди. От фактическа страна е установено, че вследствие на удара нанесен от ответника същият е получил оток в лявата част на челюстта, като е изпитвал силна болка непосредствено след удара. Заздравителният период приключил в рамките на 5-6 дни. При така установените обективно съществуващи обстоятелства справедливият размер на обезщетението за неимуществените вреди, търпени от ищеца следва да се определени в размер на 700 лв., което обезщетение се определя, глобално, а не отделно за физическите болки, т.к. съгласно установената практика, неимуществените вреди включват всички обстоятелства, свързани с лишаване на увредения от пълноценното човешкото съществуване и активности. В конкретния случай меродавни за определяне на глобалното обезщетение са обстоятелствата, че деянието е извършено умишлено, публично, при и във връзка с осъществяване на служебните правомощия на ищеца и че с него е причинена лека телесна повреда по смисъла на наказателния кодекс, взе се предвид и факта, че следствие на извършеното в рамките на няколко дни ищецът С. е имал видими белези от деянието -оток, както и че оздравителният процес е настъпил за сравнително кратко време 5-6 дни без да е налице трайно увреждане на здравето на пострадалия – С.. Като се имат предвид тези обстоятелства, наред с нивото на икономическо благосъстояние в страната и установеният размер на месечната минимална работна заплата, обезщетение от 700 лв. за търпените от ищеца причинени с действия на ответника неимуществени вреди се явява справедливо по смисъла на чл.52 ЗЗД.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че предявеният иск с правно основание чл. 45 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати обезщетение на ищеца за претърпени от него неимуществени вреди в резултат на причинената му на 08.08.2020 г. лека телесна повреда следва да се уважи за сума в размер на 700 лева, като над този размер до претенцията от 800 лева, следва да се отхвърли.

На основание чл. 81 във вр. с чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът дължи възстановяване на направените от ищец деловодни разноски по производството съобразно уважената част от исковата претенция, а именно заплащането на 350 лева - адвокатско възнаграждение, доколкото искането е своевременно направено, като са представени доказателства, че разноските са реално сторени (договор за правна защита и съдействие от 22.03.2022г. л. 3 от делото).

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати дължимите такси и разноски в полза на бюджета на съдебната власт, съобразно уважените искове за имуществени и неимуществени вреди. Ето защо ответникът Т. следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Панагюрище дължимата държавна такса в размер на 50 лева, както и 150 лева – възнаграждение за изготвяне на допуснатата и приета съдебномедицинска експертиза.

Мотивиран от горното, Районен съд – Панагюрище,

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 45 от ЗЗД, С. М. Т., с ЕГН: *****, с адрес: гр. Панагюрище, ул. „*****“ № 19 да заплати на И. С. А., с ЕГН: *****, със

съдебен адрес: гр. Панагюрище, ул. „*****“ № 12, сумата от **700** (седемстотин) лева – представляваща обезщетение за неимуществени вреди представляващи - в резултат на причинената му на 08.08.2020 г. в гр. Панагюрище лека телесна повреда - оток в областта на долната челюстна ляво, довело до причиняване на болка и страдание без разстройство на здравето, при изпълнение на службата му по охрана на обществения ред, ведно със законната лихва от 08.08.2020 г.- дата на увреждането до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над уважения размер от 700 лева до прендирая размер от 800 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, С. М. Т., с ЕГН: *****, с адрес: гр. Панагюрище, ул. „*****“ № 19 да заплати на И. С. А., с ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. Панагюрище, ул. „*****“ № 12 сумата **350 лв.** представляваща разноси направени пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА С. М. Т., с ЕГН: *****, с адрес: гр. Панагюрище, ул. „*****“ № 19 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд - Панагюрище, сумата от **200 лева**, от които 50 лева държавна такса и 150 лева – депозит за вещо лице, както и 5 лв., само в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Пазарджик в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба.

Съдия при Районен съд – Панагюрище: _____